

РЕШЕНИЕ

№ 2590

гр. София, 19.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 31.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **11613** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.68 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр).

Образувано е по жалба на [фирма], подадена от главния изпълнителен директор Д. Д., срещу Решение №604 от 08.10.2020г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД). С оспорения административен акт КЗД е взела следните решения: 1) установява извършване на дискриминация по признак „увреждане“ чрез поддържане на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до обект поща, находяща се в [населено място]; 2)налага на [фирма] имуществена санкция на основание чл.80, ал.2 от ЗЗДискр в размер на 500 лева и 3)дава задължително предписание, на основание чл.47, т.4 от ЗЗДискр, в 3-месечен срок от решението да се предприемат необходимите действия за изграждане на достъпна архитектурна среда.

Жалбоподател [фирма] обжалва решението на КЗД изцяло като незаконосъобразно. Счита, че нарушението следва да бъде установено като конкретно фактическо действие на неравностойно третиране по защитен признак, а не като хипотетична възможност за неравностойно третиране, както счита, че е в случая. Не оспорва, че към датата на съставяне на констативния акт поддържаната архитектурна среда е затруднявала достъпа на лица с увреждания, но твърди, че са предприети незабавно мерки и още преди насроченото заседание на КЗД е монтирана рампа, с което нарушението е отстранено. Сочи, че представените доказателства в хода на

производството не са взети предвид и не са обсъдени от КЗД, което цени като съществено процесуално нарушение. В съдебното заседание жалбата се поддържа от пълномощника юрисконсулт Г. К.. Претендира разноски.

Ответникът – Комисията за защита от дискриминация, чрез пълномощника си юрисконсулт В. Г., в писмено становище оспорва жалбата. Твърди, че липсата на достъпна архитектурна среда е безспорно установена. Претендира възнаграждение за процесуален представител.

Съдът приема:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съдът, след като се запозна с представените по преписката и по делото доказателства и извърши проверка на законосъобразността на административния акт по всички основания по чл.146 от АПК, установи от фактическа и от правна страна следното:

Изискването за достъпност на архитектурната среда е въведено с чл.9 от Конвенцията на О. за правата на хората с увреждания (ратифицирана със закон на 26.01.2012 г., ДВ, бр. 12 от 10.02.2012 г.) Държавите, ратифицирали конвенцията, са длъжни да предприемат мерки, които да идентифицират и премахват всякакви пречки и прегради пред достъпността по отношение на: а) сгради, пътища, транспортни и всякакви други открити и закрити съоръжения, включително училища, жилищни постройки, здравни заведения и работни места; б) информационни, комуникационни и други услуги, включително информационни системи и услуги за спешна помощ.

Нормата на чл. 4 от ЗЗДискр. забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на признак "увреждане". Разпоредбата на чл.5 от ЗЗДискр определя като дискриминация изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места.

Законът не дава дефиниция какво се разбира под публично място. Това понятие следва да се тълкува, изхождайки от целта на ЗЗДискр и Закона за хората с увреждания (ЗХУ) и в съответствие с чл.9 от Конвенцията за правата на хората с увреждания – съгласно цитираната норма от Конвенцията целта е да се даде възможност на хората с увреждания да живеят самостоятелно и да участват пълноценно във всички аспекти на живота, като имат достъп до всички удобства и услуги, отворени или предназначени за широката общественост, както в градските, така и в селските райони. Една от областите на подкрепа на хората с увреждания е именно достъпната среда в урбанизираните територии и обществените сгради, както изрично определя разпоредбата на чл.5, ал.1, т.4 от ЗХУ. Следователно сградите, в които се предоставят пощенски услуги, предлагани публично, могат да се определят като публично място.

Изискването чл.5 от ЗЗДискр е императивно и абсолютно и засяга всички правни субекти, които осъществяват контрол върху публичното място – независимо дали тези субекти са публични или частни. В съдебната практика този въпрос се решава еднозначно – задължение и отговорност за осигуряване на достъпна архитектурна среда имат и частните субекти, щом предлагат обществени услуги (Решение №6959 от 09.06.2016г. на Върховния административен съд по

адм.д.№6376/2015г.)

"Достъпна среда" съгласно относимата към момента на издаване на административния акт правна норма на §1, т. 2 от Наредба № 4 от 01.07.2009 г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението включително за хората с увреждания (отм. ДВ. бр.12 от 12 Февруари 2021г.), е среда в урбанизираните територии, сградите и съоръженията, която всеки човек с намалена подвижност, със или без увреждания, може да ползва свободно и самостоятелно. Сега действащата разпоредба на §1, т.2 от Наредба № РД-02-20-2 от 26 януари 2021 г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията (обн., ДВ, бр. 12 от 2021 г.; в сила от 13.03.2021 г.), приема същата легална дефиниция за достъпна среда.

Съдът приема, че за жалбоподателя като доставчик на обществени услуги и собственик на обект с обществено ползване съществува задължение за осигуряване на достъпна среда, включително за лица със затруднена двигателна подвижност.

Неосигуряването на достъпна среда е въведено от закона като отделна, самостоятелна форма на дискриминация, при която не се изисква съпоставяне с други лица в сходно положение. Това е така, защото липсата на достъпна среда, лишавайки хората с увреждания от възможността да участват самостоятелно и пълноценно в обществения живот, сама по себе си представлява неравноправно третиране и не е необходимо това да се установява с конкретни житейски примери. Възраженията на жалбоподателя в този смисъл са неоснователни.

Административното производство е започнало по инициатива на КЗД на основание чл.50, т.2 от ЗЗДискр. - въз основа на доклад за самосезиране от член на КЗД и взето решение №11/17.07.2019г. на заседание на Комисията във връзка с чл. 40, ал.2 от ЗЗДискр и във връзка с провеждана национална кампания „Достъпна България“. На основание чл. 40, ал.2 от ЗЗДискр е съставен Констативен протокол (КП) №12-11-2658 от 12.10.2018г. за извършена проверка на обект – поща в [населено място]. Към протокола е приложен снимков материал, от който е видно, че достъпът до сградата на пощата се осъществява чрез стълбище, в единия край на което е монтиран парапет, но липсва изградена рампа или друг съоръжение. Въз основа на КП е образувано производство за защита от дискриминация по реда на гл. IV-та от ЗЗДискр да се установи дали е нарушение на чл. 5 по признак „увреждане“ във връзка с §1, т.7 и 8 от ДР на ЗЗДискр, както и да се разпореди преустановяване на нарушението.

КЗД е осигурила възможност на [фирма] да изложи становище и да ангажира доказателства. Насрочено е открито заседание на комисията на 07.07.2020г., за което жалбоподателят е редовно уведомен. Спор по фактите няма. Жалбоподателят не оспорва обстоятелството, че към датата на проверката не е била изградена архитектурна среда, която да гарантира достъпа на хората с увреждания. Това се потвърждава от представения снимков материал с административната преписка и от изложеното в жалбата. В хода на административното производство обаче жалбоподателят е предприел мерки за отстраняване на нарушението и за осигуряване на достъпна архитектурна среда.

С молба от 03.07.2020г. жалбоподателят е представил снимков материал, от който е видно, че на достъпно място е монтирана рампа, която осигурява достъп на хората с увреждания до сградата на пощата – тези доказателства са представени и пред съда и не са оспорени от ответника. Видно от протокола от проведеното заседание на КЗД,

представените доказателства не са докладвани на състава, не са приети - съответно не са и обсъждани изобщо в постановения административен акт.

Оспореното решение е издадено от компетентния орган по чл.68, т.1-3 във връзка с чл.48, ал.2, т.3 от ЗЗДискр и в изискуемата писмена форма в съответствие с чл.66 от ЗЗДискр. То обаче е постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила – необсъждане на представените доказателства за осигуряване на достъпна архитектурна среда. Съдът споделя разбирането, че нарушението е съществено тогава, когато влияе пряко и непосредствено върху формирането на волята на административния орган и съдържанието на административния акт - какъвто е настоящият случай. Необсъждането на доказателствата, представени в хода на административното производство, е довело до грешни фактически констатации – за липса на доказателства за осигурена достъпност и липса на предприети мерки за осигуряване на достъпна среда към датата на постановяване на решението. Извършеното нарушение е отстранено преди постановяването на административния акт, поради което констатираното нарушение, дадените предписания и наложената имуществена санкция са лишени от фактическо основание.

По изложените съображения оспореното решение се отменя като незаконосъобразно на основание чл.146, т.3 от АПК.

Предвид изхода на правния спор разноските са в тежест на ответника. На основание чл.143, ал.1 от АПК, във връзка с чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс и чл.37 от Закона за правната помощ, възнаграждението за процесуален представител на жалбоподателя следва да се определи в размера по чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ – 150 лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 38^{-и} състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №604 от 08.10.2020г. на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминация да заплати на [фирма] разноски в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: